

RaeAnne
Thayne

Sterk in de
verleiding

Vertaling Vertalerij

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 RaeAnne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Willowleaf Lane*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Vertalerij
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Henk Meijer / Arcangel; FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0984 1

ISBN 978 94 027 6464 2 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie maart 2022

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Charlotte Caine vond dat ze over een behoorlijke dosis mensenkennis beschikte.

Tot ze anderhalf jaar geleden het roer helemaal had omgegooid, was ze haar leven lang veel te dik geweest, en dat had haar een bijzonder inkijkje in de menselijke aard gegeven. Ze had het slechtste en het beste in de mens gezien. Sommigen hadden gedaan alsof ze onzichtbaar was, anderen hadden duidelijk van haar gewalgd, alsof ze bang waren dat dik zijn besmettelijk was, en weer anderen waren oprecht vriendelijk tegen haar geweest.

Omdat ze er zo bedreven in was geraakt, vond ze het leuk om bij wijze van spelletje de snoepvoorkeuren van haar klanten te raden. Toverballen? Zuurtjes? Of wat van haar hemelse fudge? Wat zouden ze kiezen? Op rustige momenten in de winkel, zoals op deze lome namiddag in juli, was het een aardige manier om de tijd door te komen. Afgaande op het uiterlijk van de jonge tiener met de veel te zware oogmake-up vermoedde Charlotte dat het meisje voor kauwgum zou gaan en misschien voor de zure matjes waar kinderen, om redenen die Charlotte ontgingen, dol op waren.

Natuurlijk kon ze het mis hebben.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg ze ten slotte glimlachend, toen het meisje bleef staan weifelen bij de lange toonbank waar de handgemaakte chocolaatjes lagen.

Het kind haalde haar schouders op zonder haar aan te kijken. Met de zware make-up, het donkere haar en het bleke

gezichtje deed ze Charlotte denken aan een wasbeertje. ‘Ik weet het niet,’ antwoordde ze. ‘Ik kan niet kiezen.’ Voor de fudge bleef ze staan. Haar blik ging besluiteloos heen en weer tussen de verschillende soorten.

‘De zwartebessenfudge is echt heel lekker, al zeg ik het zelf,’ zei Charlotte na een poosje behulpzaam. ‘Hij is vandaag wel heel goed gelukt.’

Het meisje keek van de zijdezachte fudge naar Charlotte. ‘Maak je die zelf? Serieus?’

Charlotte moest lachen om de ongelovige toon. ‘Ja, erewoord. Het merksnoep komt van een groothandel, maar alles in deze vitrine komt van Sugar Rush zelf.’

Ze deed geen poging om de trots uit haar stem te weren. Ze had alle reden om blij te zijn met het succes van Sugar Rush. Ze had de snoepwinkel voor fijnproevers van de grond af opgebouwd tot een van de drukste zaken in Hope’s Crossing, een stadje in Colorado dat leefde van toerisme. Er waren twee fulltimers bij haar in dienst en vier parttimers, en met de snelle groei van haar webwinkel zag het ernaar uit dat ze nog meer mensen moest aannemen.

‘Wauw. Wat een boel werk.’

‘Dat kan het wel eens zijn, ja.’ Hoezeer ze ook genoot van het werken met snoep, ze had een hartgrondige hekel aan de administratie die onvermijdelijk bij een eigen zaak kwam kijken. ‘Maar ook interessant. Heb je wel eens iemand met de hand bonbons zien maken?’

Haar jonge klant reageerde met een hoofdschudden toen er een ouder stel binnenstapte. Waarschijnlijk aangekomen met de grote camper, die ze op een wonderbaarlijk genoeg leeggekomen parkeerplek zag staan. Met een glimlach begroette ze

haar nieuwe klanten, die linea recta naar de cadeauverpakkingen jelly beans achter in de winkel liepen.

‘Het is een mooi gezicht. We beginnen ’s morgens heel vroeg en rond twaalf, als het te warm wordt om de chocolade te bewerken, houden we op.’

Toen ze de winkel nog maar net had, had Charlotte alles in haar eentje gedaan, en tegen het einde van de dag was ze onveranderlijk uitverkocht geweest. Nu kwamen er dagelijks drie werknemers voor zessen ’s ochtends naar haar werkkeuken om snoep te maken. De fudge maakte ze nog steeds zelf, in traditionele koperen pannen en met houten roerspanen.

‘Je bent welkom om een keer te komen kijken,’ zei ze. ‘Blijf je hier lang?’

‘Alsjeblieft niet,’ liet het meisje zich vol afgrijzen ontvallen.

‘Auw.’ Charlotte glimlachte. ‘Sommigen van ons k  zen ervoor om in Hope’s Crossing te wonen, weet je. We vinden het een fijne plek.’

Het meisje frunnikte aan de riem van haar met buttons en spelden versierde messenger bag. ‘Sorry,’ mompelde ze. ‘Het zal best een leuke stad zijn en zo, maar niemand heeft mij gevraagd of ik hier wel wilde wonen. Het maakt niemand uit wat ik vind.’

Een golf van medeleven welde op in Charlotte. Ze wist heel goed wat het betekende om tiener te zijn, om het gevoel te hebben dat je nergens in het leven controle over had. Trouwens, wie hield ze voor de gek? Dat gevoel had ze echt niet alleen als tiener gehad. ‘Dus je bent hiernaartoe verhuisd. Welkom! Weet je, misschien kom je er wel achter dat je het hier naar je zin hebt. Er zijn wel gekkere dingen gebeurd.’

‘Ik betwijfel het.’

‘Geef het wat tijd. Kom nog maar eens terug als je hier een paar weken woont. Ik ben trouwens Charlotte, Charlotte Caine.’

‘Peyton,’ zei het meisje.

Charlotte had de vreemde indruk dat ze haar achternaam met opzet achterwege liet. De nogal ongewone voornaam klonk bekend, maar ze kon niet bedenken waar ze hem eerder had gehoord. ‘Wil je wat fudge proeven, zodat je kunt kiezen?’

‘Mag dat dan?’

‘Tuurlijk. We laten klanten geregeld proeven. Best uitgekookt, eigenlijk. Eén keer proeven en ze zijn verkocht.’ Op een taartschaal met een glazen deksel lagen verschillende smaken fudge uitgestald. Ze nam het deksel van de schaal, dacht even na en legde toen een paar smaken op een van de sierlijke plastic schaaltes die ze speciaal voor dat doel had aangeschaft. Ze gaf het schaalte aan het meisje. ‘Dit zijn onze populairste smaken: zwarte bessen, pindakaas en witte chocolade.’

Ze keek toe terwijl het meisje ervan proefde en kon een glimlach niet onderdrukken toen ze haar blik bij elke hap een beetje glazig zag worden van genot. Ze zag mensen graag genieten van haar creaties. Zelf nam ze er nog zelden van, behalve wanneer ze nieuwe smaken testte.

‘O, die zijn goed! Wauw.’

‘Bedankt. Ik ben blij dat je ze lekker vindt.’

‘Nee, ze zijn écht goed! Nu weet ik helemaal niet meer wat ik moet kiezen. Ze zijn allemaal superlekker.’

‘Snap je nu waarom laten proeven zo uitgekookt is?’

‘Echt wel. Oké, doe dan maar een pond van die met zwarte-bessensmaak en een pond van die met pindakaassmaak.’

‘Goeie keus, allebei.’ Twee pond fudge was niet niks, maar

misschien had Peyton ruimschoots broers en zussen thuis om het mee te delen.

‘O, en een pond kaneelhartjes, alsjeblieft. Ik ben dol op kaneel.’

Charlotte glimlachte. ‘Ik ook. Kaneel is mijn favoriet.’ Het was leuk om nog iets te ontdekken wat ze gemeen hadden. Misschien verklaarde dat haar sympathie voor het meisje, dat zo verloren leek. Hoewel Charlotte op die kwetsbare leeftijd niet uit haar vertrouwde woonomgeving was weggerukt, had dat evengoed wel gebeurd kunnen zijn. Haar hele wereld, alles wat ze kende en waarop ze had vertrouwd, was op zijn kop komen te staan toen ze haar moeder had verloren. Daarna had ze het gevoel gehad dat ze op een vreemde planeet was beland waar geen mens begreep wat ze doormaakte.

Terwijl Charlotte de fudge in stukjes sneed, woog en inpakte, drentelde Peyton rond en bekeek de souvenirs uit Colorado die Charlotte verkocht. De echtgenoot van het oudere stel had een zakje toffees in zijn hand, terwijl zijn vrouw met verschillende doosjes jelly beans in haar armen liep. Samen gingen ze naar de vitrine met chocolaatjes, waar ze een levendige discussie begonnen over de verdiensten van in chocolade gedipte cashewnoten of kersen. Charlotte wachtte met een beleefde glimlach tot ze de knoop hadden doorgehakt.

Toen Peyton naar de kassa kwam, reikte ze haar de zak lekkernijen aan. ‘Alsjeblieft,’ zei ze.

‘Bedankt.’ Maar in plaats van de zak aan te nemen, haalde Peyton een creditcardmapje met vrolijke roze bloemen op een zwarte achtergrond uit haar tas. Ze haalde er een creditcard uit en Charlotte zag dat er nog verscheidene in zaten.

Even keek Charlotte verbaasd op. Waarom had zo’n jong

meisje zoveel creditcards? Had ze ze gestolen? De gedachte flitste door haar hoofd, maar ze verwierp hem meteen weer. Ze had mensen heus vaker verkeerd ingeschat; het zou waanzin zijn te denken dat haar intuïtie onfeilbaar was. Dat had het verleden wel bewezen, maar Peyton had ze intuïtief gemogen, en ze kon zich niet voorstellen dat ze dit meisje verkeerd inschatte.

Waarschijnlijk had ze ouders die erg met zichzelf bezig waren en haar verwenden, vrijwel zeker gescheiden ouders, die dachten dat ze met creditcards elk hartzeer en elk trauma konden lijmen. ‘Weet je wat,’ zei ze, ‘dit is van het huis. Beschouw het maar als een welkom-in-Hope’s Crossing-cadeautje.’

Peytons mond viel open en ze staaarde Charlotte aan, verbluft door het vriendelijke gebaar. ‘Meen je dat nou?’

‘Tuurlijk. Een cadeautje voor jou en je familie.’

Bij haar woorden veranderde de blik in Peytons donkere ogen van ongeloof in stille wanhoop, voordat ze haar gevoelens maskeerde. ‘Ik heb geen familie,’ verklaarde ze, kleintjes en uitdagend tegelijk.

Was ze van huis weggelopen, overwoog Charlotte. Moest ze Riley McKnight bellen, de sheriff van Hope’s Crossing, zodat hij kon helpen haar terug te brengen naar degene aan wie ze was ontsnapt? Met het vage idee het meisje aan de praat te houden en zo veel mogelijk over haar aan de weet te komen, keek ze even naar het oudere echtpaar, dat druk bezig was de fudgesmaken te proeven. ‘Je hebt toch wel iemand?’

Met een beweging die amper merkbaar was onder het T-shirt, dat twee maten te groot leek, haalde Peyton haar smalle schouders op. ‘Mijn moeder, maar die is vorig jaar overleden.’

Ah. Misschien verklaarde dat de subtiele maar onmiddellijke band die ze met het meisje had gevoeld. ‘Wat erg. Ik was ongeveer even oud als jij toen mijn moeder overleed. Da’s ballen, hè?’

Peyton maakte een geluid dat het midden hield tussen een snik en een lach. ‘Dat kun je wel zeggen.’

‘Dus bij wie woon je nu?’ vroeg ze bestudeerd achteloos.

‘Bij mijn sukkel van een vader,’ antwoordde Peyton, en Charlotte voelde haar spanning afnemen. Oké. Het meisje had een vader, al was ze niet bijster op hem gesteld. Het was niet nodig zich van alles in het hoofd te halen, alleen omdat ze zei dat ze geen familie had.

‘Waar is die dan?’

Peyton wees naar buiten. ‘Hij moest iemand bellen. Ik had geen zin om te blijven wachten, dus ik ben hiernaartoe gekomen.’

‘Geen broers of zussen?’

‘Nee. Alleen ik.’

‘Dus je vader en jij komen met zijn tweeën naar Hope’s Crossing?’

‘Ja.’ Peytons mond verstrakte. ‘Hij heeft hier een baan aangenomen, ook al zei ik dat ik niet wilde verhuizen. Ik heb alles in Portland moeten achterlaten: mijn beste vriendin, Victoria, mijn vriendje, Carson, het winkelcentrum, alles. Er zijn helemaal geen leuke winkels in dit gat.’

Toen Charlotte zo oud was als Peyton, had ze het vreselijk gevonden om kleren te kopen. Ook voor haar moeder was overleden, was ze mollig geweest, met een overdaad aan babyvet dat weigerde te verdwijnen. Na haar moeders dood waren de kilo’s eraan gevlogen, totdat ze alleen nog kleren had

kunnen vinden in wat ze als winkels voor dikke oude dames had beschouwd. Tegenwoordig, in de wetenschap dat ze de keus had, was winkelen een favoriete bezigheid.

‘We hebben hier een prima boekhandel en een paar leuke boetiekjes speciaal voor tieners. En de beste snoepwinkel ter wereld,’ zei ze met een grijns.

Peyton leek niet onder de indruk. ‘Dat zal wel, maar het is niet hetzelfde als in Portland; daar kon ik echt álles krijgen.’

Charlotte betwijfelde of je een woonplaats louter kon beoordelen op de mogelijkheden om er te winkelen, maar besloot die mening voor zich te houden. ‘Het goede nieuws is dat je met een internetverbinding nog steeds alles kunt krijgen wat je wilt. En Denver is maar een paar uur rijden.’

‘Oké, da’s wel waar.’ Peyton leek nog altijd niet overtuigd van de wondere kwaliteiten van Hope’s Crossing, en Charlotte kon het haar niet kwalijk nemen. Verandering kon hard aankomen, zeker bij iemand van die leeftijd, die geen controle had over haar omstandigheden.

‘Bedankt voor de fudge,’ zei Peyton.

‘Graag gedaan. Kom nog eens langs. De volgende keer heb ik kaneelfudge voor je.’

‘Maak je dat ook? Echt waar?’

‘O ja. Normaal gesproken maak ik het alleen in de vakantieperiodes, maar ik kan wel een uitzondering maken.’

De kleine koeienbel boven de deur klingelde. Charlotte wendde zich met haar gebruikelijke welkomstlach af van Peyton... en voelde haar lach en haar hele binnenste bevriezen bij de aanblik van de man die over de drempel stapte.

O, shit.

Haar maag draaide zich om, net als de keer dat ze per onge-

luk op een zwarte piste terecht was gekomen toen haar broer Dylan haar mee uit skiën had genomen.

‘Daar zit je dus.’

De man was onmogelijk knap, met een vierkante kaaklijn, een elegante, smalle neus en bruine ogen met lange wimpers. De hotter dan hotte Spencer Gregory. Lang, lánge geleden de lieveling van de camera’s en de sportmedia.

‘Waarom heb je niet even iets gezegd? Het ene moment was je er nog, het volgende was je weg.’

Het nieuwsgierige meisje dat met zoveel waardering Charlottes fudge had staan proeven was verdwenen en vervangen door een nors, opstandig wezen dat de man kwaad aankeek. ‘Ik héb iets gezegd,’ zei ze. ‘Ik zei dat ik hier wilde gaan kijken. Wel drie keer. Je had het gewoon te druk met je mobiel om het te horen.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Pey, je gaat er toch niet zo- maar vandoor. Ik maakte me ongerust.’

‘Wat denk je nou helemaal dat me in dit gat kan overkomen? Ik kan hooguit dood neervallen van verveling.’

Charlotte had er alles voor over gehad om nu iets zwoels en sexy’s aan te hebben. Iets zwarts, nauwsluitend, met wat uitgekende bling, bijvoorbeeld. In plaats daarvan moest ze hem na al die jaren onder ogen komen met nauwelijks make-up op haar gezicht, haar haar in een snelle paardenstaart en over haar spijkerbroek en T-shirt een schort met Sugar Rush op de borst geborduurd. In elk geval droeg ze niet dat belachelijke haarnetje dat vereist was wanneer je fudge maakte. Elke zege-ning was er eentje, toch?

Haar gedachten hadden zich nog maar nauwelijks gevormd toen de volle omvang van de situatie tot haar doordrong.

Peyton. Péyton. Hoe had ze het kunnen vergeten? Daarom was de naam haar bekend voorgekomen! Ergens diep vanbinnen, in het Spencer Gregory-dossier dat ze lang geleden zo ver mogelijk had weggestopt, roerde zich de wetenschap dat Spence een dochter van twaalf had. Met de naam Peyton.

En deze Peyton had haar zojuist verteld dat haar vader een baan had aangenomen in Hope's Crossing en dat ze hier kwamen wonen.

O. My. Fudge.

Spencer Gregory, de enige mens ter wereld van wie ze met de hand op het hart kon zeggen dat ze hem verachtte, was terug in Hope's Crossing. Voorgoed.

Waarom had verdorie niemand de moeite genomen haar op de hoogte te brengen van die smakelijke roddel? Hoe ongehooflijk het ook klonk, ze moest ervan uitgaan dat het nieuws de ronde nog niet had gedaan, anders zou dat het onderwerp van ieder gesprek zijn geweest.

Het zakje met het zilverkleurige Sugar Rush-logo lag nog op de toonbank. Ze pakte het en hield het Peyton voor. 'Hier, alsjeblieft,' zei ze. Ze hoorde zelf hoe koud en kleintjes haar stem klonk en glimlachte breed ter compensatie.

'O. Bedankt. Heel erg bedankt.' Eindelijk pakte het meisje het zakje aan en propte het in haar tas.

'Hoeveel is het?' Spence opende zijn portefeuille met wat een vrouwenblad ooit de meest sexy glimlach in de sportwereld had genoemd. Als ze had geweten dat Spence Gregory haar fudge zou eten, had ze wel twee keer nagedacht voordat ze ermee ging strooien.

'Ze zei dat ik niet hoefde te betalen. Het is een welkomstcadeautje,' zei Peyton.

Spence leek al even verbluft over het gebaar als zijn dochter had gedaan. Hij mócht ook wel verbaasd staan. Charlotte betwijfelde ten zeerste of er iemand in Hope's Crossing klaar zou staan de verloren zoon met open armen te verwelkomen. Volgens een heleboel mensen had Spence Gregory de goede naam van Hope's Crossing vierkant door het slijk gehaald.

‘Dank je wel. Dat is heel aardig.’

‘Graag gedaan,’ loog ze koeltjes.

Zijn glimlach verbreedde zich terwijl hij haar zonder een spoor van herkenning aankeek. Er glansde iets in die bruine ogen, iets warmes, iets bijna... waarderends.

Haar maag trok zenuwachtig samen. O, wat had ze graag zo'n blik van hem gekregen toen ze nog vijftien was. Inder tijd – nou ja, tot een jaar geleden zelfs – had ze niet durven dromen dat hij haar ooit zo zou aankijken. Maar nu, na al die tijd, deed Spence Gregory's lach haar niet duizelen, hij maakte haar kwaad. Ze wendde zich opzettelijk van hem af en zei tegen zijn dochter: ‘Peyton, je bent altijd welkom. En die kneelfudge ga ik regelen.’

Het meisje wierp haar een aarzelende glimlach toe, die veel meer betekende dan de geofende charme van haar vader. Vanuit haar ooghoek merkte Charlotte op dat het koppel, dat inmiddels al uren leek rond te snuffelen in haar winkel, verhit tegen elkaar stond te fluisteren.

Uiteindelijk deed de man een stap naar voren. ‘Jij bent Smoke Gregory, hè?’

Spence verstijfde. Zijn vriendelijke glimlach verdween van zijn gezicht. ‘Ja,’ zei hij kort.

‘Ik wist het wel! Ik zei het je toch!’ riep hij zijn vrouw triom-

fantelĳk toe. ‘En jij zei nog wel dat hij zich nooit op straat zou durven vertonen!’

‘Stil toch, Darwin!’ zei ze met een hoogrode kleur.

Spence stond als versteend, als één groot blok graniet midden in haar winkel.

‘Nou, ik wil maar zeggen, wij zijn echte honkbalfans. We zijn dol op de Pioneers. We wonen in Pendleton, en we zijn meer dan eens naar Portland geweest, speciaal om jou te zien spelen.’

‘O ja?’

‘Ja, echt. Je was een verdomd goeie speler. Jammer van die toestand.’

‘Ja,’ zei Spence, met moeite beleefd blijvend.

‘En voor wat het waard is,’ zei de vrouw, nog steeds met een rood gezicht, ‘wij geloven er niets van dat je je vrouw hebt gedood.’

Charlotte kon het echtpaar alleen maar vol afgrijzen aanstaren, zich ervan bewust dat alle kleur uit Peytons toch al bleke gezichtje was weggetrokken.

Woede vlamde op in Spence’ blik en Charlotte huiverde bij de intensiteit ervan. Hij legde zijn hand op Peytons schouder, die verstarde.

‘Dat is fijn om te weten,’ zei hij koud.

‘Mogen we je handtekening?’ vroeg de vrouw haastig. ‘Onze kleinzoon heeft je hele carrière gevolgd. Had een poster van je boven zijn bed hangen, totdat...’ Haar stem stierf weg toen ze de dreiging in Spence’ donkere gezicht zag.

Hij leek diep adem te halen. Hij haalde zijn hand van Peytons schouder, en tot Charlottes verbazing wist hij er bijna kalm uit te zien.

‘Hebt u pen en papier voor me?’

Na een ongemakkelijke stilte greep de echtgenoot een van Charlottes met Sugar Rush bedrukte servetjes en stak het Spence toe, samen met een van de pennen die naast de kassa in een mooi, met kralen versierd bakje stonden dat ze had gemaakt.

Spence gebruikte de toonbank om een zwierige handtekening te zetten. Van waar Charlotte stond, kon ze zijn boodschap lezen: een kort en bondig ‘groeten van Spencer Gregory’, en zijn rugnummer 42, dat hij meer dan tien jaar lang had gedragen als eerste pitcher voor de Portland Pioneers.

De vrouw greep het servetje. Charlotte zag dat ze de zakjes en dozen snoep op een krat met flesjes fris hadden gezet. Het echtpaar ging de winkel uit zonder iets te kopen en liet een oorverdovende stilte achter. Ze had nooit verwacht dat ze nog eens met Spence Gregory zou meeleven, niet na alles wat er was gebeurd, maar nu voelde ze toch een steek van medelijden. Kreeg hij dit overal waar hij kwam te verduren?

‘Zullen we gaan?’ zei hij tegen zijn dochter.

Ze knikte en liep naar de deur.

‘Nogmaals bedankt,’ zei Spence. Ineens keek hij haar met scheefgehouden hoofd aan, zijn ogen vernauwd tot spleetjes. ‘Je hebt iets bekends. Ik zal het wel vaker zeggen nu ik terug ben in Hope’s Crossing, maar ken ik je van toen ik nog hier woonde?’

Eén afschuwelijk ogenblik lang wist Charlotte niet wat ze moest zeggen. Hij had haar niet herkend. Hoe moest ze hem vertellen dat ze jarenlang verscheidene keren per week tegenover elkaar hadden gezeten in haar vaders eetcafé? Dat ze hem avond aan avond had geholpen met zijn huiswerk voor En-

gels? Dat hij haar hart in duizend-en-één kleine stukjes had gebroken? Ze moest íéts zeggen en zette zich schrap voor zijn reactie. ‘Ja,’ mompelde ze.

Hij bekeek haar onderzoekend, probeerde duidelijk haar te plaatsen. ‘Sorry. Ik ben bang dat je me even moet helpen.’

Ze hoefde helemaal niets. Heel even wenste ze dat een van haar grote broers er was om hem beleefd de deur te wijzen. Die waren net zo groot, net zo sterk als Spence Gregory. Ze meende zelfs dat Jamie groter was.

‘Charlotte Caine,’ zei ze ten slotte zacht.

Zoals ze had verwacht, werden zijn ogen groot, eerst van ongeloof, toen van verbazing.

‘Charlotte! Natuurlijk. Je ziet er goed uit.’

‘Dank je,’ zei ze kortaf.

‘Echt fantastisch. Ik zou je niet hebben herkend.’

‘Dat deed je dan ook niet,’ wees ze hem terecht.

‘Nee, da’s waar.’

‘Ik moet zeggen, het verrast me je weer te zien. Ik had niet gehoord dat je terug was.’

‘Dus er is nog niemand een petitie begonnen om me weg te houden?’ Hij zei het alsof hij een grap maakte, maar ze wisten allebei dat het niet ver bezijden de waarheid was.

‘Ik heb er in elk geval nog geen kunnen tekenen.’

Hoewel zijn mondhoek opkrulde bij haar scherpe antwoord, meende ze een glimp van verdriet in zijn blik te zien. Weer voelde ze die onverwachte steek van medeleven.

‘Harry Lange heeft me hierheen gehaald als directeur van het nieuwe sportcentrum,’ zei hij. ‘Ik begin morgen.’

Natuurlijk. Ze had kunnen weten dat Harry Lange er iets mee te maken had. De rijkste inwoner van de stad was blijk-

baar niet gelukkig als hij geen streken kon uithalen. Toch ging dit wel ver, zelfs voor zijn doen. Waarom een man aanstellen die maar net een veroordeling en gevangenisstraf had weten te ontlopen wegens het verschaffen van doping aan zijn teamgenoten? En wiens vrouw onder mysterieuze omstandigheden was overleden op de dag dat de aanklacht was ingetrokken?

‘Je verstand lijdt er duidelijk onder als je je op je zeventigste nog verlooft,’ zei ze. De woorden lieten een vieze smaak achter in haar mond. Ze wilde dat ze ze terug kon nemen. Gewoonlijk gunde ze mensen het voordeel van de twijfel, maar Spence Gregory leek het slechtste in haar boven te halen.

Zijn mond verstrakte, en hij keek bijna gekwetst, al wist ze dat dat niet echt kon zijn. Wat zou het hem kunnen schelen als zij hem niet overmatig hartelijk verwelkomde?

‘Kennelijk,’ mompelde hij. ‘Maar goed, ik ben er nu. In elk geval voor de komende zes maanden. Het is een tijdelijke functie.’

Dat was tenminste iets. Voor de duur van zes maanden kon ze veel verdragen, zelfs dat hij weer in hetzelfde postcodegebied woonde.

‘Kom, dan gaan we, Peyton.’

‘Oké.’

Peyton keek nu terneergeslagen in plaats van kwaad, en Charlotte richtte haar medelijden op de persoon die het toekwam: een meisje dat veel te jong haar moeder was verloren en nu leefde onder de druk van haar vaders schandaal. Het kon niet gemakkelijk zijn om met de man te moeten leven die verantwoordelijk werd geacht voor haar moeders dood. Ze glimlachte haar warm toe. ‘Tot ziens, Peyton. Het was leuk kennis met je te maken. Geniet van de fudge.’